

"EINDELIJK DURF IK VOOR MEZELF TE KEUZEN"

**MAROKKAANSE
MINA TROTSEERDE
UIT LIEFDE
HAAR FAMILIE**

Twee keer stemde Mina Fannach (31) in met een gearrangeerd huwelijk. Beide relaties verliepen dramatisch. Toen werd ze verliefd op een Nederlander en kreeg te maken met felle kritiek uit de Marokkaanse gemeenschap. Die legde ze naast zich neer. "Ik wilde gewoon gelukkig worden."

Interview: Laura van der Meer. Fotografie: Bernice van Wissen

"Op straat zie ik nog regelmatig afkeurende blikken van mensen uit de Marokkaanse gemeenschap als ik hand in hand loop met mijn Nederlandse vriend. Maar ik trek het me niet langer aan. Na twee liefdeloze en gewelddadige relaties ben ik voor het eerst sinds jaren echt gelukkig. Is dat nu zo verkeerd?"

Ik was negentien en bezig met een horecaopleiding toen ik te horen kreeg dat mijn ouders een man voor me hadden uitgekozen. Hun ideaalbeeld was dat hun dochters met een Marokkaanse man zouden trouwen en kinderen krijgen. Wat mijn dromen waren, deed er niet toe. Natuurlijk kwam ik daartegen in opstand. Uit protest sloot ik me 's avonds op in mijn slaapkamer en weigerde ik mee te eten. Maar dat hield ik niet lang vol. De voortdurende strijd en het geschreeuw en gehuil van mijn moeder werden me uiteindelijk te veel. Laat maar, ik houd mijn mond wel, dacht ik. Ik schik me in mijn lot en zal een goede dochter zijn."

Nog nooit zo eenzaam

"Mijn aanstaande man was de zwager van mijn zus. We hadden elkaar op haar bruiloft één keer gezien. De tweede keer stond ik naast hem in mijn trouwjurk. Ik durfde hem amper aan te kijken toen ik mijn jawoord gaf. Ons huwelijk liep uit op een ramp. Ik werkte me een slag in de rondte, zowel thuis als op het werk, en het enige wat hij deed, was schreeuwen en slaan. Tijdens de geboorte van onze zoon Ayoub liet hij me alleen achter in het ziekenhuis om zelf te kunnen slapen. Ik heb me nog nooit zo eenzaam gevoeld. Steeds vaker had ik nachtmerries en heftige paniekaanvallen en ik voelde me geestelijk en fysiek langzaam opbranden. Omdat ik bij mijn ouders geen gehoor vond, heb ik uiteindelijk op eigen houtje een advocaat in de arm genomen om na vier jaar huwelijk te scheiden. Ik sloot me af voor de schande die de Marokkaanse gemeenschap ervan sprak, maar mijn ouders hebben daar flink last van gehad. Mijn moeder was heel boos en vond dat ik moest blijven proberen het huwelijk te redden. Vrienden van mijn ouders hebben zelfs nog een bemiddelingspoging gedaan tussen mij en mijn man. Maar ik kon het niet. Ik was op. Pas toen hij me op een

dag zo mishandelde dat de politie eraan te pas moest komen, konden mijn ouders niet meer weggijken. Vanaf dat moment stonden ze achter mijn besluit. Het leven als alleenstaande, werkende moeder was voor mij stukken makkelijker dan het leven dat ik daarvoor had gehad. Toch ben ik vier jaar later opnieuw getrouwd met een Marokkaanse man, al was ik niet verliefd. Mijn moeder stelde hem aan me voor en ik was nog steeds erg gevoelig voor haar mening en goedkeuring. Ik wilde het zo graag goed doen voor mijn ouders. Maar zodra ik getrouwd was, bleek de geschiedenis zich te herhalen. Veel traditionele Marokkaanse mannen vinden het normaal om hun vrouw 'onder de duim' te

"ZE VROEG OF IK NIET MET SVEN OVER STRAAT WILDE LOPEN. DAN ZOU ER GEKLETST WORDEN"

houden en te behandelen als hun bezit. We kregen toch een dochter, Fatima. Maar toen zij nog maar een paar maanden oud was en hij me fysiek zo had toegetakeld dat ik onder de blauwe plekken zat, nam ik mijn besluit. Ik moest weg en zou nooit meer een man in mijn leven toelaten."

Met stomheid geslagen

"Maar toen ontmoette ik Sven. Ik was dertig, mijn dromen en toekomstplannen waren weg, net als mijn zelfvertrouwen. En ineens werd ik mee uit gevraagd. Voor het eerst dronk ik samen met een man een kopje koffie in de stad. En voor het eerst deed het er voor iemand toe wat ik te zeggen had. We lachten samen. Ik om hem en hij om mij. Dat was nieuw voor me. Toen ik kort na onze eerste afspraak met een longontsteking in het ziekenhuis belandde, was ik volkomen verbaasd dat hij elke dag opbelde of langskwam om te vragen hoe het met me ging. Toch duurde het nog lang voordat tot me doordrong dat hij echt van mij kon houden. Dat gebeurde pas toen we het over samenwonen kregen. Onze relatie was nog pril toen we per toeval mijn vader in de stad tegen het lijf

liepen. Ik trilde op mijn benen, zo zenuwachtig was ik over zijn reactie. 'Is dit wat je wilt?', zei hij in het Arabisch. Ik zag dat hij met stomheid was geslagen nu hij zijn dochter zag met een Nederlandse man. De manier waarop mijn moeder reageerde, lag voor de hand. Ze vroeg of ik alsjeblieft niet met Sven over straat wilde lopen, om te voorkomen dat er gekletst zou worden. Ik ben ontzettend bang geweest dat ze me niet meer wilde zien. Maar mijn vader stemde er uiteindelijk in toe Sven beter leren kennen. Samen zijn ze naar de moskee gegaan, dat brak het ijs."

Een échte feestdag

"Met een van mijn broers heb ik nog altijd geen contact. Dat doet pijn, maar als het feit dat ik gelukkig ben voor hem een reden is me niet meer te willen zien, dan leg ik me daarbij neer. Mijn andere broers en zussen zie ik wél, al heeft het even geduurd voordat iedereen Sven accepteerde. Alle neefjes en nichtjes zijn dol op hem en ik zie mijn eigen zoon stralen en giechelen als hij ons ziet kussen en knuffelen. Dat heeft hij zijn vader nooit zien doen. Laat staan dat hij ooit een man heeft gezien die stofzuigt en de afwas doet. Mijn vader ziet nu in dat het in een relatie anders kan. Hij geeft mijn moeder nu ook de ruimte om dingen voor zichzelf te doen. Ik ben zo ontzettend blij en trots dat ik dat in ieder geval heb bereikt. Maar wat me het meest ontroerde, was het moment waarop hij zei dat hij tevreden is met zijn schoonzoon. Dat was het moment dat ik eindelijk de bevestiging en aanmoediging voelde als kind, als dochter. Het enige waar ik nu nog van droom, is opnieuw te trouwen. Een échte feestdag moet het worden. Een dag waarop ik de hele wereld wil laten zien hoe gelukkig ik ben en dat dit de man is met wie ik altijd samen wil zijn." □

Gemengde huwelijken komen niet veel voor bij mensen van Marokkaanse en Turkse afkomst. Bij 95% van de echtparen zijn beide partners afkomstig uit hetzelfde land. Religie en cultuur spelen hierin de belangrijkste rol.